

Η εξορία του κόσμου τούτου κι η ελπίδα στο Θεό (Κώστας Τσιρόπουλος)

Categories : [ΘΕΟΛΟΓΙΑ](#)

Date : 27 Απριλίου, 2010

Όλοι οι άνθρωποι είμαστε ξένοι και παρεπίδημοι στον κόσμο αυτό. Αλλά η γοητεία της ζωής αυτής και οι πειρασμοί μας κρύβουν από τα μάτια της ψυχής την μέγιστη αυτή αλήθεια και μας προσκολλούν σε πρόσωπα και πράγματα, σε έργα της ματαιότητας. Ο αληθινός όμως χριστιανός έχει κατανικήσει, κατανικά αδιάκοπα, με πόνους και στερήσεις τη μαγεία του πρόσκαιρου αυτού κόσμου για ν' αφοσιωθεί στο Χριστό. Εκείνος μονάχα αγωνιζόμενος αντιλαμβάνεται πως η ζωή αυτή είναι μια εξορία για τον πιστό, ένας τόπος δοκιμασιών πικρίας και πως η αληθινή του πατρίδα είναι η άλλη ζωή· είναι ο Θεός που με την αγάπη και τη Χάρη του κρατά τη χριστιανική ψυχή ορθή και ανθεκτική. Έχει δικαίωμα κι ο χριστιανός να ζήσει να χαρεί τη ζωή αυτή αλλά χωρίς ν' αφοσιωθεί, χωρίς να περιμένει τίποτε από τον εδώ κόσμο. Η ελπίδα του, η αγάπη του, η αφοσίωσή του είναι σταθερά δοσμένα στο Θεό. Και χωρίς Αυτόν, η ζωή είναι έρημος και εξορία.

Στη «Μίμηση του Χριστού». του Τόμας Κέμπις, διαβάζουμε: «Όπου βρίσκεται ο Ιησούς, όλα πηγαίνουν καλά και τίποτε δε φαίνεται δύσκολο. Απ' όπου όμως απουσιάζει, όλα είναι οχληρά και κουραστικά. Κάθε λογής παρηγοριά είναι χωρίς αξία, αν η φωνή του Ιησού δεν φθάνει ως μέσα μας. Ωστόσο, και μια μονάχα λέξη του είναι αρκετή να μας παρηγορήσει απόλυτα. Δε σηκώθηκε αμέσως η Μάρθα από τον τόπο όπου έκλαιγε όταν η Μαρία της είπε: ο Διδάσκαλος πάρεστι και φωνεΐ σε.; Μακαρία η ώρα που ο Ιησούς σε προσκαλεί από τα δάκρυα στην πνευματική χαρά. Πόσο στεγνή και άγονη είναι η ζωή σου χωρίς τον Ιησού! Και πόσο ανώφελο και μάταιο να ζητάς οτιδήποτε άλλο έκτος από τον Ιησού! Είναι μεγαλύτερη ζημιά, παρά αν είχες κι έχανες ολόκληρο τον κόσμο. Τί μπορεί τάχα να σου δώσει ο κόσμος χωρίς τον Ιησού; Χωρίς αυτόν η ζωή είναι μια κόλαση ανυπόφορη. Με τον Ιησού, είναι παράδεισος τερπνός».

Χωρίς το Χριστό η ζωή δεν θα είχε κανένα νόημα. Εκείνος αρδεύει τη ψυχή με τις δωρεές της αγάπης του, την κάνει ικανή ν' ακούει το θέλημά του και να υποτάσσεται. Και να μη ελπίζει, παρά μονάχα σ' Αυτόν. Έτσι, η ζωή αυτή φαίνεται αληθινή εξορία. Γιατί η ένωση αγάπης της ψυχής με τον Κύριό της κάθε τόσο κινδυνεύει, κάθε τόσο διακόπτεται από την αμαρτία, από τους εχθρούς του Θεού.

Γιατί κάθε τόσο, η γοητεία του κόσμου αυτού εφορμά και ζητεί να πλανέψει τη ψυχή, να την υποδουλώσει στα εγκόσμια, να σβήσει από μέσα της τον ακοίμητο λύχνο της ελπίδας της στο Θεό.

Ο άγιος Μακάριος ο Αιγύπτιος λέει: «Οι Χριστιανοί σα νήπια νιώθουν και κοιτάζουν τον κόσμο κατά το μέτρο της χάρης, γιατί είναι ξένοι προς αυτό τον κόσμο, και η πόλη και η ανάπαυσή τους είναι άλλη. Γιατί έχουν οι χριστιανοί τη παρηγοριά του πνεύματος, δάκρυα και πένθος και στεναγμό, και αυτά τα δάκρυα είναι χαρά γι' αυτούς. Έχουν και φόβο και χαρά κι αγαλλίαση. Κι έτσι, είναι σαν άνθρωποι που κρατάνε στα χέρια τους το αίμα τους το ίδιο, μη έχοντας θάρρος στον εαυτό τους είτε νομίζοντας πως είναι κάτι τι, αλλά όντας παραπεταμένοι και παραριγμένοι περισσότερο απ' όλους τους ανθρώπους. Αυτός ο κόσμος που φαίνεται με τα μάτια, από τον άρχοντα ως το φτωχό, βρίσκεται σε θόρυβο, σε ακαταστασία και σε πόλεμο, και κανένας από αυτούς δεν ξέρει την αιτία, δηλαδή, πως το κακό μπήκε στο κόσμο με τη παρακοή, το κεντρί του θανάτου».

Ευτυχώς που σε αυτή τη σκληρή εξορία που ζουν, έχουν οι Χριστιανοί την παρηγοριά του Πνεύματος. Γιατί οι πίκρες που περνούν είναι βαθιές και έντονες. Οι απογοητεύσεις που γεύονται από την κακία, την υποκρισία, το φθόνο και την αφιλία των ανθρώπων που βρίσκονται κοντά τους, ακόμα και των συγγενών τους, θα τους είχαν βυθίσει σε δεινή απελπισία. Αλλά να, που ο Θεός ρίχνει πλούσιο κι εγκαρδιωτικό φως στα στήθη τους, τους παρηγορεί, επιδένει τις πληγές τους και τους μαθαίνει το μέγιστο μάθημα· το μάθημα της ματαιότητας του κόσμου τούτου και της ξενιτιάς του ευσεβούς ανθρώπου, το μάθημα το μυστικό του έρωτα προς Αυτόν που είναι η αρχή και το τέλος των πάντων. Η μέσα τους πίκρα, η θλίψη και η αποκαρδίωση γίνεται γλυκός καρπός αγάπης και αφοσίωσης προς Αυτόν.

Ο Ευγένιος Βούλγαρις έγραφε: «Βρισκόμαστε κι εμείς στην κατάπικρη έρημο της Μερράν. Στο τόπο δηλαδή του πόνου. Ποιός, λοιπόν, Μωϋσής υπάρχει και για μας που να προσπέσουμε στα πόδια του και να του εξομολογηθούμε το καημό και τη δυστυχία μας; Ποιός είναι ο μεσίτης που θα παρακαλέσει και για μας τον Κύριο; Με ποίο τρόπο θα μπορέσουμε κι εμείς να γλυκάνουμε το πικρό φαρμάκι που ποτιζόμαστε; Πού θα βρεθεί και για μας, όπως τότε για τους Εβραίους, μια χώρα δροσόλουστη και κατάρρυτη σαν την Αιλείμ, που να μας παρηγορήσει και να μας ξεκουράσει; Διψούν οι Χριστιανοί στη ζωή μας αυτή τα γλυκύτατα νάματα του θείου λόγου, μα δεν βρίσκουνε τρεχούμενες πηγές για να πιούνε και να σωθούνε. Όπου και να πάνε, όπου και να γυρίσουνε τα μάτια τους, βλέπουν μπροστά τους αυτή τη Μερράν και τα πικρά νερά της να κυλούνε. Νερά φαρμακερά, που φέρνουνε την αρρώστια και το θάνατο. Αν βγουν στην αγορά, δεν ακούνε παρά ψέματα και λόγια πανούργα. Και δε βλέπουμε τίποτε άλλο παρά πλεονεξία και φιλοχρηματίες. Αν πάλι

πλησιάζουνε στ' αρχοντικά, δε μαθαίνουν και δε διδάσκονται παρά ραδιουργίες και σοφιστείες, και αρπαγές, και αδικίες. Κι αν μούνε σε φτωχικά σπίτια κι εκεί παραδείγματα φαυλότητας και άτακτης ζωής... Επιστάτα! πού να πορευθούμε; συ μπορείς να μας πεις λόγια αιώνιας ζωής, Άνοιξε, λοιπόν, τις πηγές της σωτηρίας και δρόσισε τη φλογερή μας δίψα γιατί καιγόμαστε και δεν αντέχουμε πλέον οι δυστυχημένοι».

Αφού αρκετά εξαπατηθούν από το κόσμο και πικραθούν, και πληγωθούν εσωτερικά, πρέπει οι χριστιανοί να το πάρουν απόφαση: να μη περιμένουν σχεδόν τίποτα από το κόσμο αυτό, αλλά να περιμένουν τα πάντα από το δωρεοδότη Κύριο. Στο τόπο αυτό της εξορίας που είναι η ζωή αυτή, θα βασανιστούν, θα πειρασθούν, θα απομείνουν μονάχοι, αλλά είναι ανάγκη ν' αντέξουν όλους αυτούς τους πειρασμούς, ν' απαρητηθούν τ' αγαθά της φθαρτής αυτής ζωής για να κερδίσουν την αγάπη και τη χάρη του Θεού.

Στον «Λειμώνα» του Ιωάννη Μόσχου διαβάζουμε: «Κάποιος αββάς, μας διηγήθηκε και μας είπε: Άκουσα από τον πατέρα Ιωάννη τον Μωαβίτη ότι έμενε στην Αγία Πόλη μια μονάστρια που ήταν πολύ ευλαβική και πρόκοβε στο δρόμο του Θεού. Τη φθόνησε λοιπόν ο διάβολος την αγία αυτή κόρη κι έβαλε σ' ένα νέο, σατανικό έρωτα γι' αυτή. Η θαυμαστή όμως εκείνη κόρη, όταν είδε την επιβολή του διαβόλου και την απώλεια της ψυχής του νέου εξαιτίας της, πήρε ένα ζεμπίλι με βρεγμένα κουκιά και τράβηξε στην έρημο για να γλυτώσει και τη ψυχή του νέου από τον πονηρό, και τον εαυτό της στην ασφάλεια της μοναξιάς. Ύστερα από πολλά λοιπόν χρόνια -από οικονομία του Θεού και για να μη απομένει άγνωστη η ενάρετη πολιτεία της- την είδε ένας αναχωρητής στην έρημο του Ιορδάνη και της είπε: - Τί κανείς μητέρα μου, μέσα σ' αυτή την ερημιά; Κι αυτή, επειδή ήθελε ν' αποφύγει να πει την αλήθεια στον αναχωρητή, του αποκρίθηκε: -Συγχώρεσέ με, πατέρα μου, γιατί έχασα το δρόμο μου. Κάνε όμως, για το όνομα του Θεού, έλεος και δείξε μου τη στράτα.

Αυτός όμως που από φώτιση του Θεού κατάλαβε την αλήθεια, της είπε:

-Ούτε τη στράτα σου έχασες, ούτε και ζητάς άλλο δρόμο. Πες μου με ειλικρίνεια, την αφορμή που σ' ανάγκασε νάρθεις εδώ.

Κι εκείνη τότε ομολόγησε την αλήθεια. Κι ο Γέροντας την ξαναρώτησε:

- Και πόσο καρό έχεις εδώ;

Κι αυτή του απάντησε: -Με τη βοήθεια του Θεού, δεκαεφτά χρόνια.

Και της ξαναλέει ο αναχωρητής: -Από που βρίσκεις τροφή; Τότε αυτή τούδειξε το ζεμπίλι και είπε: -Κοίταξε αυτό το ζεμπίλι που είναι μπροστά σου. Με συντρόφευσε από τότε που ήλθα με τα λιγοστά αυτά βρεχτοκούκια. Κι ο άγιος Θεός τα οικονόμησε έτσι για μένα την ταπεινή, ώστε χρόνια τώρα ολόκληρα τρώγω από αυτά κι όμως δε λιγότεψαν. Και μάθε ακόμα, Πατέρα μου, και τούτο: ο Πανάγαθος Θεός με σκέπασε με τέτοιο τρόπο που στα δεκαεφτά αυτά χρόνια είναι σήμερα η πρώτη φορά που με βλέπει ανθρώπου μάτι. Εγώ όμως τους έβλεπα όλους.

Κι ο αναχωρητής δόξασε το Θεό».

Με τέτοια θαυμαστή δύναμη απάρνησης ζούσαν άλλοτε οι χριστιανοί. Ήξεραν πολύ καλά πόσο άξερη για τα πνευματικά πετάγματα είναι τούτη η ζωή, τους είχαν ποτίσει πίκρα και πόνο οι άνθρωποι, αλλά εκείνοι είχαν αποφασίσει κι είχαν με τη χάρη του Θεού προετοιμαστεί να υποστούν αυτή την εξορία, κι ακόμη περισσότερες θυσίες να προσφέρουν για να μπορέσουν να συζήσουν μυστικά με το Θεό. Εκείνος ήταν η σταθερή τους ελπίδα, το μοναδικό φως μέσα στη μαύρη και χαμηλή ζωή του κόσμου τούτου. Σήμερα, αυτό το πνεύμα όλο και περισσότερο σπανίζει ανάμεσα στους χριστιανούς. Συμφιλιωμένοι με τον κόσμο, λένε πως πιστεύουν στο Χριστό, πως είναι δικό Του, αλλά λαχταρούν τα εγκόσμια πράγματα, ενδιαφέρονται για τιμές, γι' αξιώματα και για πλούτη, με την ίδια μανία που δείχνουν γι' αυτά τ' απατηλά πράγματα οι άνθρωποι του κόσμου. Άλλοτε, τα παιδιά της Εκκλησίας του Χριστού ήταν έτοιμα ν' αναχωρήσουν την κάθε στιγμή από τον κόσμο αυτό. Σήμερα, χωρίς να το λένε, με τα έργα τους, δείχνουν πως έχουν μυστικά συμμαχήσει, ενδιαφερόμενοι για τον έπαινο των πολλών, ενώ ο Κύριος βροντοφωνεί ότι αφού Εκείνον μίσησε ο κόσμος, δε μπορεί παρά να μισήσει και τους οπαδούς Του.

Ο Φώτης Κόντογλου έγραφε: «Όποιος αξιώθηκε ν' αγαπήσει το Θεό, δηλαδή ν' αγαπηθεί από τον Θεό, χωρίζει από τον κόσμο, επειδή δεν παραδέχεται τη σοφία του κι ο κόσμος τον μισεί και τον κοροϊδεύει. Τον βγάζει τρελό για να μη χάσει την πίστη του στη δική του λογική και νιώσει τη δική του αθλιότητα. Έτσι θα γίνεται στον αιώνα, γιατί δε θα ξημερώσει ποτέ η μέρα που θα καταλάβει ο κόσμος πως αυτοί οι τρελοί δεν είναι τρελοί γιατί τότε θα έρθει στη γη η βασιλεία των ουρανών, επειδή δε θα υπάρχει κανένας πονηρός για νάναι και τα μάτια του πονηρά αλλά όλοι θάναι αθώοι σαν παιδιά. Μα τούτο δεν θα γίνει ποτέ σ' αυτό τον κόσμο, όπως είπε το αλάθευτο στόμα του Κυρίου. Ο Χριστός μιλά στους ανθρώπους απλά και καθαρά, κι εμείς οι πονηροί κάνουμε πως δεν καταλαβαίνουμε. Μας εξαγόρασε με τον θάνατό του, μας ανάγγειλε την αιώνια ζωή και μας δίδαξε να ετοιμάσουμε τον εαυτό μας γι' αυτή, κι εμείς γυρίσαμε τη διδαχή του στα δικά μας θελήματα και δεν πάψαμε να πιστεύουμε μονάχα σε τούτη τη ζωή»,

Η διδαχή του Χριστού είναι σαφής: στο κόσμο αυτό θα έχουμε θλίψεις, θα ζούμε σ' εξορία, θα μας μισούν και θα μας καταδιώκουν. Πρέπει να σφίγγουμε τη καρδιά μας, ν' αντέχουμε τις δοκιμασίες χωρίς να εκπλησσόμαστε, χωρίς ν' αδημονούμε, ακόμα κι όταν πρόκειται για δοκιμασίες και πίκρες απροσδόκητες, που προέρχονται από «εν Χριστώ» αδελφούς μας, από εκείνους που θα έπρεπε να μας βοηθούν με την αγάπη και την ευλογητή επιείκειά τους. Ο κόσμος αυτός είναι έρημος και μοναξιά. Και μονάχα η χάρη του Θεού μας δίνει την αντοχή να ζούμε, ν' αγαπούμε τους άλλους και μάλιστα τους εχθρούς μας, να πράττουμε το καλό, ο καθείς κατά το μέτρο της δωρεάς που έλαβε, και να προσκαρτερούμε την ώρα που θ' αστράψει εμπρός μας ο Θεός σε όλη του τη δόξα.

Ο άγιος Νικόδημος ο Αγιορείτης γράφει: «Επειδή ο Θεός των θεών και ο Κύριος των κυρίων έκαμε τη ψυχή σου για κατοικία και ναό ιδιόν του, πρέπει να την έχεις εις τόσον μεγάλη τιμήν όπου να μη την αφήσεις να χαμηλώσει και να αποκλίνει εις άλλα πράγματα. Οι επιθυμίες και οι ελπίδες σου ας είναι πάντοτε εις τον ερχομό του Θεού, ο οποίος αν δεν εύρη την ψυχήν, δεν θέλει έλθη να την επισκεφθή. Αυτός την θέλει μοναχήν από λογισμούς, και όσον ημπορεί μοναχήν παντελώς από επιθυμίας και πολύ περισσότερο, μοναχήν από την ιδίαν της θέλησιν... Αυτή είναι η αληθινή ελευθερία της καρδιάς και μοναξιά· το να μη δεσμεύεται με τον νουν ή την θέλησιν εις κανένα πράγμα. Λοιπόν, αν δώσης εις τον Θεόν την ψυχήν σου ούτω λελυμένην, ελευθερίαν και μοναχήν, θέλεις ίδη θαύματα όπου αυτός θέλει ενεργήση εις αυτήν».

Όσο ενδιαφέρει τον αυθεντικό χριστιανό ο κόσμος, οι χαρές του κόσμου, τα αγαθά της ζωής αυτής, τόσο και η ψυχή του δεσμεύεται από τη γοητεία των πρόσκαιρων και

χάνει την ελευθερία εκείνη που την ωθεί προς το θρόνο του Κυρίου της. Όπου βρίσκεται ο θησαυρός σου, εκεί και η καρδιά σου, λέει το Ευαγγέλιο. Χρειάζεται, λοιπόν, μακριά από συναισθηματισμούς και ρηχές, ανούσιες ηθικολογίες, ν' αναρωτηθεί γενναία ο χριστιανός πού βρίσκεται στ' αλήθεια ο θησαυρός του: στη ζωή αυτή, στις τιμές, στο χρήμα, στη δόξα, στις ηδονές που προσφέρει ο κόσμος, ή ψηλά, στον ουρανό; Τον ουρανό, το Θεό που τον γεμίζει με το μεγαλείο του, δε μπορεί κανείς να τον κατακτήσει αν δεν ελευθερωθεί απ' τα εγκόσμια, αν δεν αντικρύσει τη ζωή αυτή ως ξένος, ως εξόριστος, Όσο ο χριστιανός κερδίζει στο κόσμο αυτό, τόσο χάνει στον άλλο. Κι όσο αποξενώνεται από αυτόν εδώ το κόσμο, τόσο περισσότερο προσεγγίζει ψηλά, στο Θεό, στην αληθινή του πατρίδα.

(Κ. Τσιρόπουλος - "Διάλογος του χριστιανισμού με την εποχή μας")

(Πηγή ηλ. κειμένου: vatopaidi.wordpress.com)